

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologōn diaphorōn syngammata palaia kai orthodoxa

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

VD16 G 1810

Beati Ignatii Martyris, Et Archiepiscopi Antiochensis, Epistola Ad
Philippenses. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72021](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72021)

Otiosus inter ups sit nemo : mater siquidem egestatis est, à labore uacuitas. Hæc ego uobis, non ut qui me putem esse aliquid, licet uincula Christi habeam, impero : sed ut frater, admoneo. Precor uobis adesse Dominum. Iuari me cupio uestris precibus : orate, ut Iesum consequar. Antiochenam uobis commendo Ecclesiam: Philippenfis uos salutat, unde, hanc epistolam mitto. Philo quoque uester diaconus: cuius ego singulare studium, in omnibus mihi paratissimum, non possum non habere gratissimum. Agathopus item, Syriæ diaconus, meusque in Christo sectator. Salutate inuicem sancto osculo. Plurimum salutate cunctos, cunctaque in Christo iubeo. Valete animo & corpore, & unanimi spiritu. Ne uos mei capiat obliuio: Dominus sit uobiscum.

μηδεις γιν' υμιν αργος εσω μητης γαρ εστι φιλαιας, αργεια. ταυτα δε υδιδετω ως εστι, ει και δεδωμαι αλλ' ως αδελφος, υπομνησκω, εη και εθ' υμων, οναμην υμων ε' πρωθυμων πρωθυμων ειναι ισοσ' υμιν υγω. προετιθεμαι υμιν τω γιν' αυτα, εα κλησιω. καταρονται υμας αι εκκλησιαι Φιλιππωνσιων, οθην και γραφω υμιν. κατασειται υμας δ' ολωμ, ο δεσπον' υμων, ο και εγω δ' υχαρισω, ωουδαως υπαγετωωτι μοι γιν' πασιν. κατασειται υμας αγαθο' πουσ' ο διακον', ο εκσυλασ, οσ' ανθρωπομοι γιν' χριστω. κατασειται δε αλληλους γιν' αυτω Φιληματι. κατασειται και π' ασος, πουσ' γιν' χριστω. ερωωδε σωματα και ψυχ' υμιν, υμιν και εμοι μη αυτα δεδε. ο και εθ' υμων.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΟΦΟΛΩΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ. 5.

BEATI IGNATII MARTYRIS ET ARCHIEPISCOPI ANTIOCHENSIS, EPISTOLA AD PHILIPPENSES. 5.

IRatiam à Deo consequitur ad fidem, ad tolerantiam, ad dilectionem sinceram, Ecclesiæ Philippenfis, Ignatius à Deo Patre, & Domino Iesu Christo, Salvatore omnium, ac maximè fidelium, misericordiam, & pacem optat. Quum ego mecum animo dilectionem uestram, singulareque in Christo studium, quo usi erga nos estis, repeterem: oportere me existimaui, pro uestra erga omnes fratres in Deo amore, animique propensione, aliquid ad uos literarum dare, quo suscepti uobis in Christo cursus rationem reuocarem ad memoriam, hoc est, hortarer, ut ore, animo, mente & uoluntate ita sitis coniuncti, uti (quemadmodum uos Paulus monebat) eadem norma, iisdem uestigijs omnes procedatis. Etenim quum in hac tota totius mundi, rerumque omnium uniuersitate, unus sit Deus, hoc est unus Christi pater, à quo initium duxere omnia: unusque ite Dominus noster, Iesus Christus, reru uniuersarum Dominus p que sunt facta omnia: unus quoque sanctus ille Spiritus, q suas i Mose, i Prophetis, in Apostolis actiones ostendit: iamque uero in una electa Ecclesia, unum, quod in morte Christi tribuit, baptismum: fieri non potest, qn unica quoque sit & cõcors fides Christiana.

Ignati' ο και θεοφορ' εκκλησι'α θεου ηλεμενη, γιν' πισει και υπομνη, και αγαπω αυ' υποκριτω, π' εσιν γιν' Φιλιπποισ, ελεθ', ειρηνη εκ θεου πατροσ, και κυρια ισοσ' χριστου, οσ' δε σωτηρ παστων αυθροτων, μελισα πισωμ. μεμνημενοι ελ' αγαθωσ υμων, και ελ' εμ' χριστω σπουδωσ, ησ γιν' ε' ε'α δε εις υμασ' π'ε' πορ ηγνωσμεθα, γραφαι π'εσ' τω Φιλωδελφω υμων, κατ'α θεου ψυχικω αγαπω, υπομνησκω υμασ' τω γιν' χριστω υμων δ'ρομο, ινα τ' αυτ' λεγεται πασ' υμασ, συμψυχοι, τω γιν' φρονωυτεσ, τω αυτω νονητ' πισεωσ σοηδωσ, ωσ παστωσ υμασ γιν' θεητ'. ει γιν' ε' ε'θ' ο τ' ολωμ θεοσ, ο πατηρ ε' χριστω, ε' ε' π'ε' πασ' αυτα εις δε ιη' ο και εθ' υμων ισοσ' χριστωσ, ο τωμ' ολωμ κ'ε'ιοσ δι' ε' τα πασ' αυτα. γιν' η' η' π'νομια αγνωμ, τ' γιν' ε' γ'α' γιν' μωσ' η' η' π'ε' φ'τασ η' ε' ε' ε' ε' ε' γ' η' η' ε' ε' π'ισμα, τ' εις θαλωμ τ' κυριασ διδωμενον.

Omninoque

μία δε καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἐκκλησία· μία ὁφείλει εἶναι καὶ ἡ κατὰ χριστὸν πίσις. εἰς γὰρ κύριον, μία πίσις, καὶ βαπτισμα. εἰς θεόν, καὶ πατέρα πάντων, καὶ ἵσα πάντων, καὶ γὰρ πᾶσι. εἰς οὐκ εἰς θεὸν καὶ πατέρα, καὶ οὐκ εἰς τὸν υἱόν, εἰς ὃν ἄν (καὶ οὐκ εἰς πλῆθος αὐτῶν) ὁ μόνος ἀληθινός. κύριον γὰρ φησιν, ὁ θεὸς οὐκ εἰς, κύριον εἰς ἐστίν. καὶ πάλιν, οὐκ εἰς θεὸς ἐκτισθὲν ἡμᾶς; οὐκ εἰς πατέρα πάντων ἡμῶν; εἰς δὲ καὶ ἡμῶν λόγον θεοῦ. ὁ μονογενὴς γὰρ φησιν, ὁ ὢν εἰς θεὸς κόλου τοῦ πατρὸς. καὶ πάλιν εἰς κύριον ἰσχυρῶς χριστὸν καὶ γὰρ ἄλλω· τί ὄνομα αὐτοῦ; ἢ τί ὄνομα τοῦ υἱοῦ, ἵνα γινώσκῃ; εἰς δὲ καὶ ὁ πρῶτος κλητὸς. καὶ γὰρ φησιν, καὶ πνεῦμα· ἐπεὶ οὐκ ἐκκλησία κλητὸν γὰρ μὴ ἐκκλησία κλητὸν ἀλλήσεως ἡμῶν. καὶ πάλιν, καὶ πνεῦμα ἐποικιστὸν καὶ τὰ θεῶν. πάντα δὲ ταῦτα τὰ χαρίσματα, διήλωσεν ὅτι ἐνεργεῖ καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. οὐκ εἰς οὐκ εἰς πατέρες, οὐκ εἰς τρεῖς υἱοί, οὐκ εἰς πατέρα κλητοί. ἀλλ' εἰς πατέρα, καὶ εἰς υἱόν, καὶ εἰς πατέρα κλητὸν. διὰ καὶ ἀποστόλων τοὺς ἀποστόλους μαρτυροῦντας πάντα τὰ ἐνθα, φησὶν ἑλάτο αὐτοῖς βαπτισθῆναι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. οὐκ εἰς ἕνα τριώνυμον, οὐκ εἰς τρεῖς ἰσχυρῶς πίστευσας· ἀλλ' εἰς τρεῖς ὁμοπίστους. εἰς γὰρ ὁ ἰσχυρῶς πίστευσας, οὐκ εἰς τὸν πατέρα, οὐκ εἰς τὸν υἱόν, ἀλλ' εἰς μόνον ὁ υἱόν, οὐκ εἰς τὸν πατέρα, ἀλλ' ἀληθῶς εἰς τὸν λόγον γὰρ, σὰρξ ἐγένετο. ἢ γὰρ σοφία ἀνώδυμα καὶ αὐτῶν οἶνον, καὶ ἐγενήθη ὡς ἀνθρώπος ὁ θεὸς λόγον μετὰ σώματος ἐκ τοῦ πνεύματος, ἀνδρὸς ὁμοιωσάμενος. ἢ πρῶτον γὰρ καὶ γὰρ καὶ λέγεται, ἕνα ἀληθῶς οὐκ ἐγενήθη, ἀλλ' ὡς ἕνα ἕνα· ἀλλ' ὡς ἐφάρξα, καὶ ἐπὶ τὸν ἀληθῶς ἐσαυρώθη καὶ ἀπέθανε, καὶ αὐτὸν ὁ αὐτὸν, πιστεύσας, ὡς ἕνα, ὡς γεννητὸν, μαρτυροῦντα τὰ πάντα μὴ πιστεύων, γὰρ καὶ οὐκ ἔπαινον τῶν κύριον σαυρώσαντων. ὁ γὰρ ἀρχὸν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ εἰς τὸν τὸν ἀρνησάμενος τὸν σαυρόν· ἄλλ' ὅταν γὰρ ἐαυτοῦ γινώσκῃ τὸν ὁμοιωσάμενον τοῦ σαυροῦ, τούτο γὰρ εἶναι τὸ πρῶτον κατὰ τὸ αὐτοῦ δικαίωμα. ὁ παρὸν δὲ ὄντων, φησὶν, καὶ ἀκούων, φοβέται καὶ πρὸς μὴ γεννητὸν ὁ σαυρόν, ἐπεὶ οὐκ εἰς τὸν πατέρα, καὶ γὰρ φησὶν καὶ τοῖς υἱοῖς ἐκ τῆς ἀπειθείας, καὶ φησὶν, καὶ ἰουδαῖοι, καὶ φαρισαῖοι, ἐν ἑβραϊσμοῖς, ἐν προσηλυτισμοῖς, ἐν νεοῖς, ἐν ἱεροδύσιν, μέλοντες δὲ γενεῶν, δορυβάται, καὶ μετὰ μὲν ἐμβάλλει τὸν προδοτήν, καὶ βροχὸν αὐτῶν λείκνυσιν, καὶ ἀγγέλον διδάσκει· φοβέται καὶ τὸ γινώσκον, ἐν ὁμοίῳ ἀποστατάτων.

Omninoque illud teneatur: Vnus Dominus, una fides, unum baptisma: unus Deus: & qui pater omnium, & qui pater omnia, & qui in omnibus. Vnum quippe Deum & Patrem sciamus, non duos, tresque: unum, inquam, illum existentem (præter eum autem nullum) ac solum verum. Sic enim scriptura: Dominus Deus tuus, Dominus unus est. Item: Nonne unus Deus creavit nos? Nonne unus est pater nostrum omnium? Et filium uerò, Verbum Patris, unum te neamus, unigenitus ille, (ait Scriptura) qui est in sinu Patris. & iterum: Vnus Dominus Iesus Christus. & alibi: Quod est nomen huic? aut quo nomine hunc filium appellandum sciamus? Vnum denique: Paracletum agnoscamus: Vnum enim (inquit Apollolus) Spiritus quoque est: siquidem uocatus sumus in una spe uocationis nostræ. & rursus: omnes eodem Spiritu potati sunt: & quæ ibi sequuntur. Quæcunque autem dona existunt in Ecclesia, ea omnia intelligendum est ab uno eodemque Spiritu, efficiente, & operante esse perfecta. Quare neque Patres tres, neque Filij, neque Paracleti: sed unus Pater, unus Filius, unus Paracletus. Ideoque, cum ablegaret Apostolos, ut ad disciplinam Christianam omnes Gentes uocarent, baptizare eos iussit in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti: non autem in unum, qui tribus nominibus solum appellaretur: neque in tres, qui humanam naturam suscepissent: sed in tres, inquam, qui eiusdem essent præstantiæ, honoris, maiestatis, ac dignitatis. Vnus enim humanam sibi indidit naturam, non opinione, non imaginatione, sed re ipsa, ac ueritate: qui idem neque Pater est, neque Paracletus, sed solum Filius. Verbum, inquit, caro factum est: & natus est, ut homo, Deus ille λόγος, cum corpore, quod ex uirgine habuit, abfque omni commixtione uirili. Perspicua enim illa: Virgo concipiet, & pariet filium. Verè igitur natus est, uerè adoleuit, uerè comedit & bibit, uerè & crucifixus, & mortuus, & resuscitatus est. Hæc qui credit, ut ipsa habent, ut quæ facta sunt, felix & beatus: qui uerò non ita credit, infelix, & execratus non minus, quam qui ipsi crucifixerunt Dominum. Princeps huius mundi gaudet atque lætatur, cum quis negare ausus fuerit crucem Christi: sic enim suam perniciem esse, crucis confessionem. Crux enim, lætissimum & præclarissimum aduersum potentiam eius trophæum est: cuius ille & aspectu inhorrescit, & auditu contremiscit. Et quidem, dum confecta nondum esset, non opera, non studio eniti, quoad fieret, desistebat: agebat per homines desperatos & perfidos, per ludam, per Phariseos, per Saduceos, per Senatum, per plebem, per sacerdotes. Cum uerò hanc iam fieri uideret ac parari incœpisse, ibi tum perturbari miser, circumcursum, omnemque lapidè mouere: statim quæ poenitentiam iniicere proditori, laqueum ostendere, docere suspensum: mulierem

mulierem quoque in somnis sollicitare, detinere: qui quæ omnia antè auxilia ad excitandam crucem commouerat, euocaueratque, nunc ad eam comprimendam impedendamque reflectere cuncta confatur: non quòd pœniteret illum tanti tamque scelerati incepti, (sic enim aliquid boni in eo inuentum fuisset,) sed quia sentiebat pestem sibi interitumque parari. Principium enim condemnationis, illi, crux Christi: principium illi, mortis suæ, sui que interitus. Necnulla igitur illi causa est, quamobrem tanto opere in nonnullis efficere contendat, quòd crucem Christi pernegent: passionem dedecus, mortem opinionem uocitent: natiuitatem ex uirgine, prædicant: naturam ipsam, uel odiosam, traducant, & calumnientur. Iudæis auxiliatur, quòd crucem omnino pernegare: Gentilibus, quòd saltem præfugas causari: & hæreticis, quòd phantasmiam appellare possint. Quam uersutum hunc, siue istorum militiæ ducem, siue malitiæ nominare potius oportet, attamen quam uersutum uidemus? quàm fallere hominum mentes, & occultè decipere, egregiè peritum? quàm minimum uerò sibi constantem, imò aduersantem plurimum? Quàm callidè autem prætendit aliud, aliud ostendit? In malis instruendis, artifex summus est: bonum autem, ne tantillum quidem nouit efficere. Quin ex ambitiosa illa sua sapientia, impletus tandem est ignorantia. Quid enim? nonne uel hoc ipso suam ignorantiam stultitiamque prodit, quòd sua se oratione propria impediri non uidet? Si enim nudè hominem esse Dominum, hoc est ex corpore & anima, humanæ naturæ partibus, constare solis affirmas: quæ te tandem, Dæmon, ad tollendam communem humanæ conditionis natiuitatem ratio admittit? quid est, quòd passionem, quasi ab homine aliena sit, opinionem: & mortem, quasi à morte aliena, persuasionem appellas? Sin & Deum & hominem concedis: qui committere aliquid, quòd legibus sit prohibitum, audes in simulare eum, qui quum Dominus esset gloriæ, naturaque immutabilis, humanam sibi animam ob eam causam assumpsit, quòd legumlator inter mortales esse posset? (Verbusti, inquit caro factum est, itaque perfectus ipse homo factus est, non autem in homine, audes asserere eum, qui cum omnes quondam cum cogitationi tantum sensibus etiam obiectas creaturas, ex sui Patris ipse confecisset sententia, nunc in humanam demissus naturam, morbos omnes, omnesque infirmitates hominum curauit & propulsauit? Enim uerò, cur Deus non esset, qui mortuos suscitauit? qui quos claudos exceperat, expeditos dimisit? qui leprosos puritati restituit, qui cæcis illustrauit oculos? qui augere, aut mutare potuit naturas rerum? (ut in quinque panibus & duobus piscibus factum est, item in aqua ad uinum conuersa) qui quæ tuum illum exercitum uerbo solo fugauit atque prostrauit? Quid uerò culpæ naturam uirginis audes? quid pudicissima castissimaque membra, propterea quòd talia sunt

καὶ πάσαι περιεῖται τὰ κατὰ τὴν σαυρόν, ὁ παῖς
 τα καλῶν τε, καὶ κινῶ εἰς τὴν αὐτὴν κατα-
 κενῶν· οὐ μεταγινώσκων ἐπὶ τοσούτῳ κακῶν (ἢ
 γὰρ αὐτὸν οὐ πάντως ἦν πτηνός) ἀλλ' ἐκείνο τοῦ
 αὐτοῦ ἀποπέλας. ἀρχὴ γὰρ αὐτῶν ἡ καταδίκη, ὁ τοῦ
 χριστοῦ σαυρός, ἀρχὴ θανάτου, ἀρχὴ ἀποπέλας. διὰ
 καὶ γὰρ τισὶν γίνεταί ἀνεῖσθαι τὴν σαυρόν, τὸ πάθος
 ἐπιποικιλιεῖσθαι, τὴν θανάτου δίκην καλεῖται, τὴν
 ἐκ παρθένου γέννησιν πρὸς τὸ πᾶν, τὴν φύσιν αὐ-
 τῶν ἐμβαλλῶν ὡς μυστηρίον. ἰουδαίους συμμάχῳ
 εἰς γέννησιν τοῦ σαυροῦ· ἔλλησι, εἰς συνοφαντίαν
 εἰς γέννησιν, εἰς φαντασίαν· ποικίλῳ γὰρ
 ἔστιν ὁ τῆς κηκίας στρατηγός, κλεψίνους, ἀσπῶν,
 ἐαυτῶν γιναντίῳ· καὶ ἄλλα μὲν προβαλλόμεθα,
 ἔτερα δὲ δεικνύμεθα, σοφὸς γὰρ ὄντι, τοῦ κηκοποῦ-
 σαι· τὸ δὲ καλὸν, ὅ, τι ποτε ἔδην, ἐγνοῖς. ἀγνοίας
 γὰρ περιπλήρωται, δὲ ἐνύσσηται παρανομίαν. πῶς
 γὰρ οὐκ εἰς τοιοῦτῳ; ὅς μιντε πρὸς ποδῶν τὴν ἐπι-
 τὴν λόγον βλέπει. εἰ γὰρ φίλος ἀνθρώπου ὁ κί-
 ρῳ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος μόνου, τί πρὸς τὸ πᾶν
 τὴν γέννησιν τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως;
 τί δὲ ὡς παραδόξον τι ἐπὶ ἀνθρώπου γενόμενον.
 τὸ πρὸς τὸ δόκωσι καλεῖται, καὶ τὴν θανάτου τοῦ
 θνυτοῦ δόξαν νομίζεις; εἰδὲ θεὸς καὶ ἀνθρώπου,
 τί παρανόμου καλεῖται τὴν τῆς δόξης κήρυξ, τὴν
 τῆ φύσει ἀνθρώπου; τί παρανόμου λέγεται τὴν νο-
 μοθέτην, τὴν ἀνθρώπιαν ψυχὴν ἔχοντα; ὁ λόγῳ
 σὰρξ ἐγένετο, καὶ τέλει ἀνθρώπου, οὐκ ἐν ἀν-
 θρώπῳ κηκοικῆσθε. πῶς δὲ καὶ μόνῳ οὐτῶν, ὁ
 πῆλαι μὲν. πῶσαν ἀδελφίαν καὶ νοσηλίαν φύσιν κα-
 τασκευάσας γνώμῃ πατρὸς, ἐν τῇ γέννησιν ἀ-
 πῆσας. πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν θεραπευ-
 σὰς; πῶς δὲ, θυγὴν ἑαυτῶν θεῶν, ὁ νεκρῶν εὐ-
 σῶν, χολῶν ἐρπίους ἀποπέλας, λεπρῶν κα-
 ταρσίμων, τυφλῶν ὀφθαλμῶν, τὰ ὄντα ἢ ἀνθρώπων ἢ
 μεταβάλλων (ὡς τοὺς πηγεῖς ἄστους καὶ τοὺς δι-
 ἐθνας, καὶ τὸ ἕδωρ εἰς οἶνον) τὸν δὲ σὺν στρατῶν,
 ἔρηματι μόνῳ φυγεδένον; τί δὲ κακίνας τῶν φύσιν
 τῆς παρθένου, καὶ τὰ μέγιστα ἀποκαλεῖται ἀνομή.

foeda tu

πάλαι πάντα πομπήν, καὶ γυμνοῦσθαι κελύων, καὶ ἔξωθεν εἰς ὄψιν θηλειῶν, θηλειῶν δὲ εἰς ἀνόλησιν ἰδιθυμίας ἀφρένων. νῦν αἰσχρόσι ταῦτα νενομίσαι, καὶ σεμνός ἐστιν αἰσχυροῦς, σὺ δὲ τῆς πορνείας πονήμα· ἔγνωσθ' ὅτι τότε γίνεται αἰσχρόν ἔστιν παρνομία ἑνὸν αὐτῆς ἀμαρτίας δὲ αἰσχυροῦς, οὐδὲν τῶν γνομίων αἰσχρόν, οὐδὲν φούλον, ἀλλὰ πάντα κατὰ λίαν. καὶ σὺ μὴ βλέπω, κακίης αὐτῆς. πῶς δὲ πάλιν οὐκ ἐπιστολαὶ ὁ χριστὸς ἐστὶν ἐκ τῆς παρθένου, ἀλλ' ὁ ὑπὸ πονηρῶν θεός, ὁ ὧν, ὁ πονηρῶν τῶν, τίς οὐδὲ τῶν τῶν ἀποδείξαι; εἰπέ, τίς ὁ τούτου κρυφίου; γνώμη δὲ τίς τῶν οὐτῶν ἐπιστάδου; νόμον δὲ πῶς πληρωτὴς γέγονε; ὁ μὴ γνομίαν, μὴτε ἰδίου, καὶ τῶν χριστῶν ἕκαστον τῆς γενέσεως. τῶν ἐγγονῶν, νομιματῶν γέννηται, καὶ σαυρῶν προσηλασθῆναι τῶν ἀναρχῶν. τῶν συγχωρήσαντων, οὐκ ἐχθροὶ εἰσίν; ἀλλὰ γὰρ οὐ λελιδάς με τοῦ παλιμβόλου οὐδὲ ἀνοῶ, ὅτε ἴσα λοξὰ καὶ διδύμα βαίνεις. ἀγνοῖς δὲ σὺ, τίς ὁ γεννηθείς, ὁ πᾶν εἶδέναι προσπινοῦμεν. πολλά γὰρ σε λαυθάνει ἢ παρθενομαρτίας ἢ παράδοξο τοκετός, ὅς τις ὁ ἐν τῷ σώματι ὁ γνομίαν ἀσὴρ τῶν ἐν ἀνατολῇ, τῶν τὰ δὲ ἴσα νομιματῶν μάγων ἀρχαγγέλου ἀσασμός πρὸς παρθένον· παρθενο παράδοξο σύλληψις πησιθυμῆν παιδὸς προδρομῶν κυρικήν ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς παρθένου, καὶ γὰρ ἰουλιὰ σκίρτησις ἐκ τῶν προθεωρημένων ἀγγέλων ὕμνοι ὑπὸ τῶν τεχνίτη. πομπῶν διὰ γὰρ ἡρώδου φόβῳ ὑπὸ ἀφαρέσει βασιλείας νηπιόκτων πρὸς ἀγμά· εἰς ἀγνωστον μεταστάσεις, ἐκείθεν ὑπὸ τῆς ἐπαύσεως· ἀφ' ἧναι παρθενο· ἀρχαφῆ ἀνδροπίν· γαλακτοπρῶτα· ἵνομα πατρὸς ἀφέρωντ' φάτιαι, ἴσα ἢ μὴ εἶναι τόπον, οὐ δὲ μία παρθενο ἀνδροπίν· αἰθήσεως προση· ἀνδροπίν ἴνομα· πίνη ἴσα· ὁδοιπορία· ἴνομα· θυσιῶν προσημήσαι, ἐπὶ τα καὶ ποδιτομή. βάπτισμα· φωνὴ θεῶν ἐπὶ τῶν βαπτισμῶν, ὅς τις, καὶ πόδον, μαρτυρία πονημάτων καὶ πατρὸς ὑπεραίωδον· φωνὴ ἰωάννου προφήτου, σημαίνουσα· πᾶν τῶν ἴσα τῶν ἀμνῶν τῶν πᾶν τῶν ἴσα τῆς τῶν ἀμνῶν προσηγορίας. σημείων ἴσα τῶν φέρων· ἴσας ποικίλας· ἐπιτήσεις δὲ πονηρῶν, προσάπτουσα θαλάσμη ἀνέμοις·

facta tu ac turpia appellas? quum tu iam pridem & nudare ea, & prostituere, & ostentare docueris: itaque mares, famiharum incendere aspectum, & faminas indomitam uirorum incitare libidinem. Nunc hæc scilicet tibi, hæc inquam in uirgine, inhonesta uidentur, & scitè pudicitiam simulas: tu, qui impudicitia, scortationisque spiritus es. Quasi nescias, tum demum rebus accedere turpitudinem, si uiolata lege contrahatur: peccatum autem quandiu ab his absit, nihil turpe, nihil malitiosum adesse: omnia enim, creata esse ualde bona. Quorum tu bonitatem quum tuis oculis ferre non possis, mala profectò per id ipsum appellas. Age uerò, qua ratione curium eo confugis, aut tibi iam Christus non ex uirgine natus, sed Deus uideatur. Existens ille, qui sit super omnia, & dominator omnium? quis igitur is erit, qui misit illum? edicito. quis is erit, qui illius dicitur Dominus? quis is erit, cuius uoluntati ille obtemperauit? quis is erit, cuius ille leges impleuit? Tu qui eius & uoluntati & legi & potentia repugnas, Christum à natiuitate, cuius propria est, exclusdis: & eum, qui ipse nunquam genitus est, genitum ut agnoscamus imperas, ac principium qui nullum unquam habuit, ut cruci affixum credamus, præcipis. En tibi: nonne me nunc uides, & quo hæc concedente facias, explicare possis; & fallacem illam tuam, ac uersipellem naturam minimè ignorare: & quàm obliqua & ambigua ratione ad decipiendum accedas, facillimè deprehendere? te uerò quem scire omnia simulas, ignorare quam plurima: eum, qui homo est natus: uirginitatem Mariæ: mirabilem ex eius corpore partum: stellam, Orientalium sapientum, & dona ferentium, duccem: salutationem Archangeli: mirificam in uirgine conceptionem: creditam à præcursore puero. de nato ex uirgine, nuntium, exultationemquæ in utero ob præuisum Dominum: centenus Angelorum de uirginis partu: pastorum euangelia: Herodis metum de de ansione regni: iugulandi pueros edictum: in Aegyptum abitum, reditumquæ in patriam: facias, incunabulaquæ infantuli: censum, descriptionemquæ familiarum lactatum pueri: paternum nomen in eo à quo satus tamen haud erat: præsepia, quòd locorum nihil, nihilquæ aliud parati ad humanitatem esset: profectum, incrementumquæ adolescentiæ: uoces, & sermones humanos: famem, sitim, profectiones, defatigationes: oblationes sacras, circuncisionem: Baptismum, uocemquæ Dei supra baptizatum, hoc est quis esset, & unde, Patris & Spiritus sancti de cælo testimonium: uocem Ioannis Prophetæ, quæ pafsionem Christi futuram innuebat, appellando eum agnum: uariorum signorum operationes, curationes multiplices, herilem increpationem, mare, uentosquæ domantem totmalos

tot malos fugatos spiritus, teq̄ ipsum, contortum, eq̄ apparētis tibi uirtute Domini affictū, miserrimeq̄ uexatū, icertū qd ageres? Hęc in quā, nōn nūc uidēs? nōpne eo rigere, atq̄ rūpis illa? Ain uerō tu: q̄ pepererat, an ignorabas uirginē? quem hymni Angelorū, sapientum supplicatio, astriq̄ue terrebat ortus tantopere. Scilicet tuum errorem, nunc iterum in alia parte, rerum excusat humilitas: Humilia quippe hęc tibi uidentur, in cubulorum miserīe passionum acerbitates, Circuncisionis dolores, lacte nutritio: indigna hęc apud te, Deo apparent. At eundem te hominem uidisse memineris, quadraginta dies noctesq̄ue, omni humano cibo carentem, perpetuo in ieiunio constanterq̄ue mansisse: memineris Angelos illi seruiisse, ministrasseq̄ue, quorum tu aspectum horruisti, & contremuisti. Prius enim, cū, ut simplicem & communem hominem, baptizari uideres, causam autem cur ita fieret, ignorares: itemq̄ue, cū ieiunijs, fameq̄ue confectum conspiceres, necdum quis esset, cognitum haberes: facildē tum tuā audaciam prodebas, facildē, ut communi sorte hominem, tentabas. Hic enim aggrediebare: Si filius es Dei, dic ut hi lapides panes fiant. Illud uerō, si es: planē ignorantiam arguit. Ad hoc, si reuēta nouisses, scisses etiam procul dubio, quōd creatori omnium, & id quōd nōdum est, efficere ut sit, & id q̄ est, efficere ut aliud sit, quā quōd est, perēq̄ue sit & promptum ac facile: nunc uerō hunc uentris sollicitudine tentas, qui omnes ipse alit ac pascit. Dominum gloriā, uentris sollicitudine tentas: oblitus ex tua ista prauissimā mentis meditatione, quōd homo nōn solū pane, sed omni uerbo quod egreditur ex ore Dei, uicturus est. Si nouisses filium esse Dei, scisses etiam, quum quadraginta diebus, totidemq̄ue noctibus sine alimento corpus sustentasset, id posse perpetuō quoque sustentare. Quare igitur inquis, esuriebat? Quia ostendere uoluit, uerum se corpus, & humanis subiectum passionibus, suscepisse. Igitur & ieiunij & ueritate, Deum se esse probauit: & famis necessitate, hominem se esse declarauit. Tu autem, qui ex altissima gloria, tanquam fulgur decidisti: Domino audes dicere, Præcipita te hinc deorsum: nihil reputans, quis, aut qualis uerque sit. Et inani gloria prolicere eum machinans, qui nullam tum ostentationis nunquam tangitur cupiditate. Et scripturam te de eo lectitasse simulas: Angelis suis de te præcipiet, ut te in manibus ferant, ne offendas in lapide pedem tuum. reliqua autem, quæ ibi aduntur, facis quasi nescias, furtimq̄ue suppressis, quæ de te tuisq̄ue dudum prædicta sunt: Superaspide & basilisco incedes, & conculcabis leonem atque draconem. Quum igitur tu pedibus sis conculcandus Domini, quomodo tentare eum audebas inferior? an hunc tuis tētationib. superari nō posse, ignorabas? an legislatoris edictū, de nō tētādo Domino Deo tuo,

πνδύματα πωνηρά φηγαδ δυόμολα, σεαυτ̄ εριβόθ
 μλου, κ̄ εκ τ̄ης τ̄ο φαινομ̄λιου διωκόμεω αιμ̄ζ
 μλου, εκ̄ έχοντ̄α, ε̄, u ποιούεις, τ̄ωδ' ε̄ρω, ιδιγ̄η, κ̄
 κ̄ ο̄τι παρ̄βιν̄θ' η̄ κ̄ κ̄ ε̄, η̄ γ̄νοεις, αλλ' ε̄β̄επ̄η̄
 σε η̄ τ̄ω̄ ἀγγ̄λων ὑμολογία, η̄ τ̄ μ̄άτω̄ π̄θεσκ̄ω
 σ̄ς, η̄ τ̄ο ἀσ̄ε̄ρ̄θ' ὑπ̄ τ̄λ̄η. ε̄ς ἀγ̄νοιω̄ σ̄υ π̄άλην δ̄ρ̄
 μ̄εις, ε̄β̄ε τ̄α δ̄υτελ̄η μ̄ικρ̄α ἴσ̄οι δ̄ ο̄κ̄ε̄, ἀπ̄άργ̄α, ε̄,
 π̄άδη, π̄δ̄λ̄ωμ̄η, γαλακτοτροφία. ἀνάξ̄ια σοι τ̄ω̄τα
 η̄ τ̄ θε̄ο̄ κατεφαν̄ετο. π̄άλιμ̄ ε̄ιδ̄ε̄ς ἀν̄δρω̄ π̄ω̄τα
 ε̄άκοντα ἡμέρας, κ̄ νύκτας ἄγευσ̄ορ̄ μ̄εν̄άτω̄ τ̄ρο
 φ̄η̄ ἀν̄δρω̄ π̄ιν̄ω̄ ἀγγ̄λων διακ̄ηνοῦ̄ω̄τας, ε̄ς κ̄ ε̄
 φ̄ρη̄τες ἰδ̄ω̄ν π̄ρό̄θ̄ω̄, ὡς κοιν̄ορ̄ ἀν̄δρω̄ π̄ω̄ βαπ̄τ̄ιζ̄ο
 μ̄λου, η̄ τ̄λ̄ω̄ ᾱιτ̄ιω̄ ἀγ̄νω̄ν. μετ̄ὰ δ̄ ε̄ τ̄ γ̄νω̄σε̄ω̄ π̄ε
 ν̄δ̄η̄ κατεδάροεις π̄άλιμ̄, η̄ ἑπ̄άργ̄α ε̄ς κοιν̄ορ̄ ἀ
 ν̄δρω̄ π̄ω̄, ἀγ̄νω̄ν ὡς ἔσ̄. ε̄λεγε̄ς γ̄ρ̄. ε̄ ἦ̄ος ε̄ τ̄ θε̄ο̄,
 ε̄ π̄ε̄ ἵνα οἱ λίδοι ε̄τω̄ι ἀρ̄τοι γ̄γ̄νω̄νται. τ̄ο γ̄ρ̄, ε̄ ἦ̄ος
 ε̄, ἀγ̄νοίας ε̄ σ̄ιμ̄. ε̄ γ̄ρ̄ ὄντως ε̄ γ̄νω̄σκει, η̄ π̄ίτω̄ ὅτι
 δημιουργ̄ω̄ κ̄ ε̄ τ̄ μ̄ ὄμ̄, ποιῆσαι, ε̄ τ̄ ὄμ̄ μεταβάλλ̄
 λειμ̄, ε̄ φ̄ ἰσ̄ης διωκ̄τόρ̄. η̄ δ̄ ε̄ γαργ̄α π̄ερᾱζ̄α, τ̄ω̄
 τ̄ροφ̄οντ̄α πάντ̄ες τ̄ες τ̄ροφ̄ης διακ̄ηλ̄ω̄ς. κ̄ π̄ε
 ρ̄άζ̄α ε̄ τ̄ δ̄ ε̄ γ̄ος κ̄ ἰε̄ορ̄, ὑπ̄ τ̄α θ̄όμ̄ω̄ ε̄ κ̄ κ̄ κ̄
 νοίας, ὅτι ε̄ κ̄ ε̄ π̄ ἀρ̄τω̄ μ̄όνω̄ ἴσ̄ε̄ται: ἀν̄δρω̄ π̄ω̄, ἀλλ'
 ε̄ π̄ τ̄ ᾱν̄τ̄η̄ γ̄η̄μᾱ δ̄ ὑπορευσ̄ομ̄ ὡς ε̄ ὁμ̄ατ̄ε̄ β̄ε̄.
 ε̄ γ̄ρ̄ ε̄ γ̄νω̄σκει ὅτι ἦ̄ος θε̄ο̄ ἰω̄, ε̄ γ̄νω̄σκει, ὅτι ὁ
 τ̄ροφ̄οντ̄α ἡμέρας κ̄ ε̄ ἰε̄ορ̄ θ̄ω̄ς νυξ̄ιμ̄ ἀγ̄
 δ̄εις ποιῆσ̄α τ̄ ο̄άμ̄α, κ̄ ε̄ ε̄ τ̄ δ̄ιαν̄κ̄εις ε̄ δ̄ιω̄
 τ̄ε̄ τ̄ω̄ ποιῆσαι, διατι οὐ̄ π̄ε̄ν̄ε̄; ἵνα δ̄ ε̄ ξ̄ε̄, ὅτι κατ̄
 ἀλ̄θ̄ειω̄ ἀν̄ε̄λαβε̄ σ̄ε̄μα, ὁμοιοπᾱθ̄εις ἀν̄δρω̄ π̄ω̄.
 ε̄ β̄ε̄ μ̄δ̄ τ̄ο π̄ρώτου, ε̄ δ̄ ε̄ ξ̄ε̄ ὅτι θε̄ο̄. ε̄ β̄ε̄ τ̄ο δ̄ε̄υ
 τέρου, ὅτι κ̄ ε̄ ἀν̄δρω̄ π̄ω̄. σ̄υ οὐ̄ ὁ ε̄ π̄ω̄σε̄ω̄μ̄ ε̄ κ̄ ε̄
 ἰλ̄η̄λο̄κ̄ε̄τ̄ης δ̄ ε̄ ξ̄ε̄ ὡς ἀσ̄ραπ̄η̄, ὡς ἡμ̄εις λέγ̄ομ̄ τ̄ο κ̄
 ε̄ β̄ε̄ ε̄ κ̄ ε̄ λ̄ε̄ σ̄ε̄ω̄ τ̄ω̄ τ̄ δ̄ ε̄ β̄ε̄ κ̄ ᾱτω̄ (ε̄ τ̄α ε̄ ὄντ̄α λα
 λόγισαι ὡς μ̄ ὄντ̄α) ε̄ ε̄ς κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ δ̄ ε̄ ξ̄ε̄ π̄ε̄καλ̄η̄σε̄
 τ̄ω̄ ὄνκ̄ ὑπ̄ δ̄ ε̄ κ̄ ε̄ λ̄ε̄ δ̄ ν̄τ̄α. κ̄ ε̄ π̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ τ̄λ̄ω̄ γ̄ρα φ̄ω̄
 ἀλαγ̄νω̄σκειμ̄ π̄δ̄ε̄ ᾱν̄τ̄οῦ· ὅτι β̄ε̄ς ἀγγ̄λοις ᾱν̄τ̄οῦ ἦ̄
 τελε̄ται π̄ορ̄ί σου, κ̄ ε̄ ὑπ̄ χ̄ε̄ρ̄ῶν ἀε̄δ̄οσι σ̄ε̄. τ̄οῦ μ̄
 π̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ π̄ε̄ς λ̄ίθω̄ τ̄ω̄ π̄όδ̄ω̄ σ̄ε̄. κ̄ ε̄ τ̄α λ̄ε̄ π̄ω̄
 π̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ ἀγ̄νω̄ν, κ̄ ε̄ ἴσ̄ω̄μ̄ ἂ π̄ορ̄ί σου η̄ τ̄ω̄ σ̄ω̄
 π̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ π̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ τ̄ε̄ σ̄ω̄ιμ̄ ὑπ̄ ἀσ̄π̄ιδ̄α κ̄ ε̄ βασι
 λ̄ισκορ̄ ὑπ̄ β̄άση, κ̄ ε̄ κ̄ ε̄ τ̄α π̄ατ̄η̄σ̄ᾱς λ̄ε̄ωντ̄α κ̄ ε̄
 δ̄ρ̄άκ̄ω̄ντ̄α. ε̄ ἰτοῖνω̄ σ̄υ π̄άτημα τ̄ π̄οδ̄ω̄μ̄ τ̄ ε̄ ο̄ριτ̄,
 π̄ω̄ς π̄ε̄ράζ̄α τ̄ ἀπ̄ε̄ρασομ̄; ὑπ̄ τ̄α θ̄ε̄ο̄ μ̄ε̄ρο̄ς τ̄ νομ̄ε̄
 τ̄ο τ̄ε̄ κ̄ κ̄ ε̄ λ̄ε̄ ω̄μ̄ε̄ γ̄η̄, ὅτι ε̄ κ̄ ε̄ π̄ε̄ ρ̄άσ̄ᾱς κ̄ ἰε̄ορ̄ τ̄ θ̄ε̄ο̄
 Ego
 scilicet
 titu.
 lam q̄
 te, p̄
 Nō q̄
 teris,
 q̄ ma
 estis,
 quoc
 opā
 Qua

αὐτὸ ἀλλὰ καὶ πάλιν ἄννα γένοιτο, τὰ τῶν θεῶν ἔργα οὐκ ἔστιν ἡμῶν... οὐκ ἐφείξασαι τοιαύτου φωνῆν ἢ τῆν... ἡμεῖς οὐκ ἐφείξασαι τοιαύτου φωνῆν ἢ τῆν... ἡμεῖς οὐκ ἐφείξασαι τοιαύτου φωνῆν ἢ τῆν...

tuo, obliuioni tradideras? Nec his tamen contentus, opera quoque Dei tibi uendicare, tibi que horum imperium esse concessum audes affirmare, casum que, quem illi tu ex la pfu tuo debebas, deberi tibi uis a Domino: & quæ antea sua erāt propria, te daturum illi polliceris, si prolapsus ad terram, tibi supplicauerit. Hanc uocem contra herum tuum ac dominum emittere, quomodo non exhorrescebas? quomodo non totus contremiscebas? ô omnium nequissimorum spirituum, longè pelsimè atque deterrimè. Ventris libidine, uincere Dominum non potuisti: honoris cupiditate aggressus, cum dedecore recessisti. nunc habendi amore, imperandique auditate, eundem pertrahere ad impietatem non desistis. Ita ne, tu Belial, tu draco, tu apostata, sinuose serpens, à Deo defektor, Christi desertor, à sancto Spiritu abalienate, è choro Angelorum extruse, legum diuinarum uiolator & deprauator, iura æquitatem que perose: tu, qui primos homines aggressus, à quibus nulla eras læsus iniuria, à præcepto Dei mandato que deduxisti: qui Cainum fratricidam, aduersus Abelem incitasti: qui tuis copijs Hiobum diuexasti: tu inquam, tot criminibus inuoluate, tot sceleribus inquinata, itane dicere ad dominum audes, Si prolapsus ad terram supplicaueris mihi? O ingentem audaciam: ô insignem infamiam. Seruus fugitiuus, uerbero, clementissimi heri contemptor: tanto Domino, tanto Deo rerum uisibillum, inuisibillum que audes dicere, Si prolapsus ad terram supplicaueris mihi. Verum patientissimus Dominus, cum qui tam scelerata aduersum se usus audacia fuerat, non statim perdere atque delere incipit: sed mansuete respondet, Abi Satana. Nec, Abi, inquit, post me (sic enim reuertitur ad eum amplius non potuisset) sed, Abi Satana (de his scilicet sibi insisti amplius nollens, quæ sibi cum illo iam in contentione fuerant, quæ que ipse refellerat) quasi dicat:

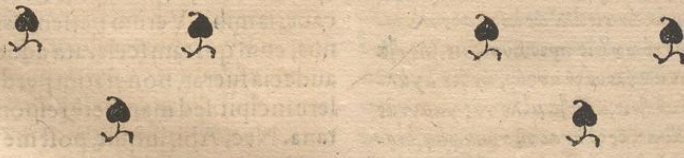
Ego enim, qui sim noui, & à quo egressus memini, & que adorare oporteat teneo: Dominum scilicet Deum tuum adorabis, ei que soli seruias. unicuique hunc noui, hunc solum agnosco: à quo descisti tu, nõ ego pugnare cum Deo, nec recufare ipsi uolo: uolo generationis meæ autorẽ, cauam que Patre agnoscere. Hæc ego uobis, mei fratres, pro animi mei erga uos ppefa uoluntate, perhibere sum cõpulsus, quibus honorẽ Dei gloria que posse p̃moueri atque illustrari putauim. Nõ quasi ego sim aliqd, sed ut frater uester uos admoneo: Prestate obediẽtia episcopo, ps byteris, diaconis: amore colite mutuũ in Domino, ut imitatores Dei. Illud et atque uidete, ut quæ mariti estis, uxores uestras tam charas habeatis, quam habetis membra uestra: & quæ uxores estis, ita amice uos cum maritis uestris geratis, ut quæ se in unum corpus cum illis arctissimo quodam uinculo coniunctas, copulatas que meminerint. Si qui constitati, aut continentia opauelit dare, ne eo extolat: sic. n. fructus uirtutis amittit. Festos dies, ne honore priuetis. Quadagesimã, ne cõtẽnite: memoriã. n. & celebrationẽ cõtiet regni Ascensionis que domice

Et Passionis hebdomadem, ne despiciat: quarto, quintoque die (qui Parasceus est) ieiunijs uacate, & pauperibus istas distribuite reliquias. Qui ullum diem Dominicum, aut ullum sabbatum, excepto uno Paschatis sabbato, ieiunijs dicauerit: socium is se, atque fautorem esse parricidarum Christi prodidit. Preces uestras ad Antiochenam usque Ecclesiam, unde Romam uinctus abducor, extendatis uelim. Sanctissimum Episcopum Vitalium, sanctissimumque presbiterium, & conseruos meos uirtute mihi imitandos Diaconos, plurimum saluto. Et, quod penè oblitus eram, Episcopo, Presbiterisq; prescribo: Si quis cum Iudæis Pascha peragit, aut solennitatis eorum ceremonias recipit, is se participem eorum fecisse intelligatur, qui Dominum interfecerunt & eius Apostolos. Vobis salutem dicunt Philo, & Agathopus diaconi. Plurima salute impertio, gregem uirginum, ordinemque uiduarum: de quibus quidem spero quam optimè. Omnes denique Laicos, hoc est Dominicum populum, à minimo usque ad maximum, etiam atque etiam saluere iubeo. Misi uobis hanc meam epistolam per Euphanium anagnostam, uirum

sanè religiosum atque fidelem: cum forte fortuitò in eum incidissem, ubi iam retinacula soluerentur, pergeremque ad meam in Christo consummationem. Valetescorpore, animo, & Spiritu. Aspirate ad perfectionem: auersamini eos, qui operantur iniquitatem, & corrumpunt sermonem ueritatis. Corroboramini in gratia Domini nostri Iesu Christi.

καὶ τῶν τῶν πένθους εβδομάδα μὴ παύσασθε, τετάρτη καὶ παρασκευὴ νηστεύοντες, πένθην ἡμέρας ὑποκαταλείψετε τῶν πένθους ἡμερῶν. εἰ τις κυριακῆς ἢ σαββάτου νηστεύει, ἢ ἑνὸς σαββάτου τῶν ἡμερῶν οὐτὸς χριστοκτόνος ἔσται. αἱ προσευχαί ὑμῶν ἐκταθέντες εἰς τὴν ἀντιοχείαν ἐκκλησίαν. ἴδου καὶ δεσμίῳ ἀπαγγεῖλαι εἰς ῥώμην. ἀσπάζομαι τὸν ἀγίου πνεύματος βιτάλιον, καὶ τὸν ἱερὸν πρεσβυτέριον, καὶ τοὺς συναδουλοῦν μου τοὺς δακτύλους, ὡς ἐγὼ ἀντίψυχον γενόμενος. ἐπισωτάσθητε ἐπισηπῶν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, ἢ κυρίως. εἰ τις μετὰ ἰουδαίων ἐπιτελεῖ τὸ πάσχα, ἢ τὰ σύμβολα ἐπὶ ἑορτῇ αὐτῶν δέχεται, κοινωνὸς ἔσται τῶν ἀποκτενομένων τῶν κύριον καὶ τοὺς ἀποστόλους αὐτοῦ. ἀσπάζονται ὑμᾶς φίλων καὶ ἀγαθόφωνος, οἱ διακονοῦντες ἀσπάζομαι τὸ σῆμα τῶν παρθένων, τὸ τάγμα τῶν χηρῶν, ὡς ἡ ἀνάμνησις ἀσπάζομαι τὸν λαὸν κυρίου, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. ἀπέσειλα ὑμῖν ταῦτα μου τὰ γράμματα ἑμὴ διφανίου τοῦ ἀναγνώστη, ἀνδρὸς θεοφιλετοῦ ἐπιστολάτου, σωτηριῶν πειρηγῆς τῶν δεσμιῶν, ἵνα τελευτῶ ἢ χριστῷ. ἔρρωθε σαρκί, ψυχῇ, πνευματικῆ τέλει φρονουῦτες, ἀποστρέφοντες τοὺς ἐργασίας ἐπὶ ἀνομίας καὶ τοῦ λόγου ἐπὶ ἀληθείας φθόρας, γίνωσκοντες ὅτι τῆ χειρὸς τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ.

T
B
T
παδα
ἀνεστ
(ὡς ἡ
αἰώνι
ἡδονῆ
δὲ δὲ
ἐπὶ ἡ
βιβλ
πὸν ἡ
μοι, κ
αἰδῶ
νεμία
εἶον κ
γῶν
ἡνία
δὲ ἡ
παι
παι
τῶν
λαίς
δὲ ἡ
ὡς. δ
μῶν,
αὐτῶ
τῶν
ἐπὶ ἡ
ταῦ
ἑσού
δὲ ἡ
ἡδον
app
q tal
ne a
grau
cōc
runt
oue